

...d. „Poczet Profesorów Wydziału Chemicznego - ocalić od zapomnienia”

Prof. dr hab. inż. Zdzisław Kulicki - w 20. rocznicę śmierci.

Z. Kulicki urodził się 6 lutego 1924r. w Wilnie. Do szkoły powszechnej uczęszczał w latach 1930 - 34 w Tarnowskich Górach, a w latach 1934 - 36 do gimnazjum w Katowicach, gdzie w 1939r. ukończył trzecią klasę. Lata wojny spędził w Krakowie, gdzie ukończył w 1942r. Technikum Chemiczne. Od 1942r. do wyzwolenia Krakowa pracował na kolei jako robotnik. Od roku 1943 uczęszczał do tajnego liceum ogólnokształcącego, a w maju 1945 zdał w Katowicach egzamin dojrzałości.

Swoją działalność zawodową rozpoczął jeszcze przed studiami podejmując w lutym 1945 pracę w Laboratorium Badawczym PKP w Katowicach.

W jesieni 1945r. rozpoczął studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Egzamin dyplomowy zdał w styczniu 1951r. uzyskując dyplom inżyniera chemika, magistra nauk technicznych.

Działalność dydaktyczną rozpoczął jeszcze w okresie studiów pełniąc w roku szkolnym 1948/49 obowiązki nauczyciela chemii w Technikum w Gliwicach.

W 1950r. został zatrudniony w charakterze młodszego asystenta w Katedrze Technologii Chemicznej Organicznej Pol. Śl., kierowanej przez prof. W. Leśniańskiego. W tej Katedrze pracował następnie jako asystent, st. asystent, adiunkt, a od 1968 jako docent. Po reorganizacji Uczelni objął stanowisko docenta i Kierownika Zespołu Procesów Podstawowej Syntezy Organicznej w Instytucie Chemii i Technologii Organicznej.

W 1960r. na podstawie pracy doktorskiej "Studia nad autoksydacją chlorokumenów do wodoronadtlenków" Rada Wydziału Chemicznego nadała mu stopień doktora nauk technicznych, a w roku 1967 na podstawie rozprawy habilitacyjnej "Studia nad kinetyką autoksydacji kumenu i jego chlorowcowych i nitrowych pochodnych" stopień doktora habilitowanego nauk technicznych. Stopień naukowy docenta uzyskał w 1968, profesora nadzwyczajnego 1974, a profesora zwyczajnego 1989r. Od roku 1981 - 88 zajmował stanowisko dyrektora Instytutu Chemii i Technologii Organicznej, a w latach 1970 - 81 i 1988 - 94 był Kierownikiem Zakładu Przemysłowej Syntezy Organicznej.

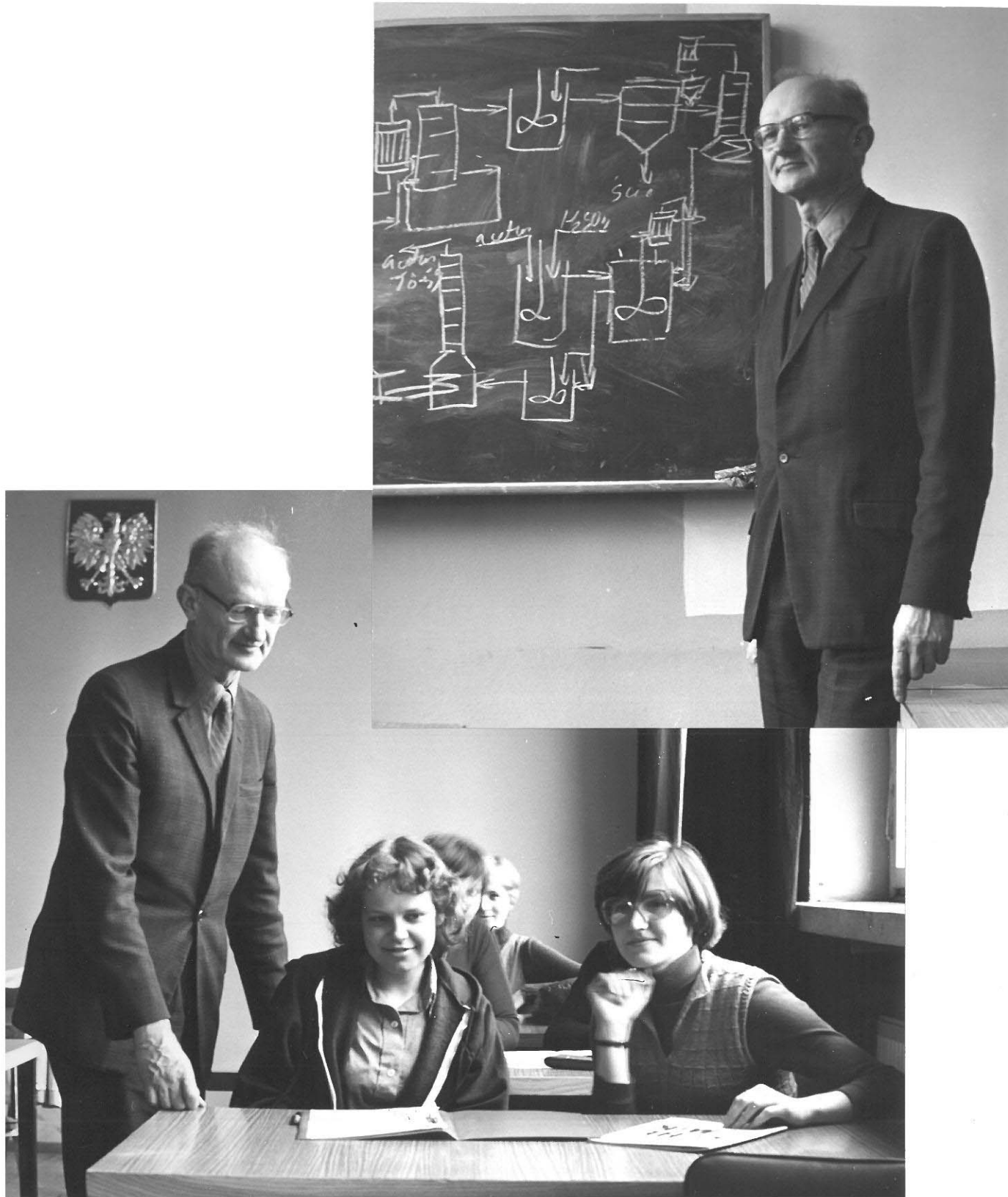
Od początku swojej pracy na Uczelni brał udział w organizowaniu laboratorium Katedry prowadząc ćwiczenia laboratoryjne i opiekując się pracami dyplomowymi. Prowadził wykłady z Technologii Chemicznej Organicznej i z Procesów Podstawowej Syntezy Organicznej oraz seminaria. Wprowadził nowy przedmiot: Analiza Procesów Technologicznych. Wykłady i ćwiczenia prowadzone przez prof. Z. Kulickiego charakteryzują się oryginalnością i nowoczesnością. Ich zasadniczą cechą było powiązanie technologii chemicznej z inżynierią reakcji chemicznych i chemią fizyczną. Celem tego działania było uzyskanie przez studentów umiejętności rozwiązywania problemów, a nie tylko wiadomości encyklopedycznych. Był redaktorem skryptu "Atlas schematów technologicznych" (I wyd. 1975, II wyd. rozszerzone 1986). Był opiekunem wielu prac dyplomowych, promotorem 8 zakończonych doktoratów.

Głównym kierunkiem działalności naukowo-badawczej Z. Kulickiego były badania nad utlenianiem związków organicznych, w szczególności badania nad utlenianiem związków alkiłoaromatycznych do wodoronadtlenków jako produktów do syntezy fenoli. Z. Kulicki brał udział w pracach zespołu dla usprawnienia procesu technologicznego produkcji fenolu w M.Z.R i P w Płocku. Wyniki badań modelowych nad utlenianiem kumenu pozwoliły na optymalizację doboru układu reakcyjnego dla procesu przemysłowego. Uzyskane wyniki zostały wykorzystane przy opracowaniu przez "Prosynchem" w Gliwicach projektu procesowego dla nowej dużej instalacji do produkcji fenolu.

W roku 1961 - 62 odbył staż naukowy w Moskiewskim Uniwersytecie im Łomonosowa w Instytucie Chemicznej Fizyki, a w roku 1971 - 72 na Duńskim Uniwersytecie Technicznym w Lyngby.

Był przewodniczącym Senackiej Komisji Bibliotecznej, członkiem Komitetu Nauk Chemicznych PAN, członkiem Rady Naukowej Zakładu Polimerów PAN, oraz przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Przemysłu Tworzyw i Farb w Gliwicach. Był zastępcą redaktora naczelnego czasopisma PAN "Chemia Stosowana". Łączny dorobek naukowy obejmuje 85 publikacji, 9 patentów, kilkadziesiąt niepublikowanych prac badawczych wykonywanych dla przemysłu.

Otrzymał dwie nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego III stopnia za osiągnięcia w pracy naukowej (1968 i 1973), nagrodę Zespołową Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i

Techniki III stopnia za opracowanie technologii i wdrożenie w POCh w Gliwicach „2-dipirydylu (1977) i II nagrodę Zespołową Ministra Przemysłu Chemicznego za „Unowocześnienie technologii fenolu kumenowego”(1973).

Otrzymał następujące odznaczenia : Krzyż Kawalerski OOP (1980r.), Złoty Krzyż Zasługi (1973).

Wybitny naukowiec i wychowawca młodej kadry naukowej, autor wielu pionierskich prac naukowych, człowiek niezwykle skromny i życzliwy o dużym autorytecie moralnym.

Zmarł w Gliwicach 16 czerwca 1996r.

z.d. „Poczet Profesorów Wydziału Chemicznego - ocalić od zapomnienia”

Prof. dr inż. Władysław Mróz - w 15. rocznicę śmierci.

Prof. dr inż. Władysław Mróz urodził się 13.04.1928r. w Piotrówce, woj. krośnieńskie. Szkołę średnią, Gimnazjum i Liceum im. M. Kopernika w Krośnie, ukończył w 1948 r. i w tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W 1952 r. uzyskał dyplom inżyniera z zakresu "Gospodarka cieplna w siłowniach parowych", wykonanej pod kierunkiem prof. Stanisława Ochęduszki, a w 1954r. - dyplom magistra inżyniera mechanika z zakresu "Maszyny i aparaty przemysłu chemicznego" za pracę dyplomową pt.: "Projektowanie instalacji ciśnieniowej do produkcji kwasu azotowego", wykonaną pod kierunkiem prof. Tadeusza Hoblera.

Z Politechniką Śląską związane było całe Jego życie zawodowe. Już w 1952 roku jako student, prowadził ćwiczenia ze studentami, a od 1954r. podjął pracę na stanowisku starszego asystenta pod kierunkiem Tadeusza Hoblera, profesora światowej sławy, w ówczesnej Katedrze Inżynierii i Aparatury Chemicznej. W 1964r. obronił pracę doktorską pt.: "Wnikanie ciepła do ściany rury przy barbotażu na półce tunelowej" i awansował na stanowisko adiunkta. Wymieniona praca odbiła się szerokim echem w środowiskach naukowych i przemysłowych. Była treścią referatów wygłoszonych m.in. na konferencji naukowej w Magdeburgu, artykułu opublikowanego w "Gemie Chimique" i czasopismach radzieckich.

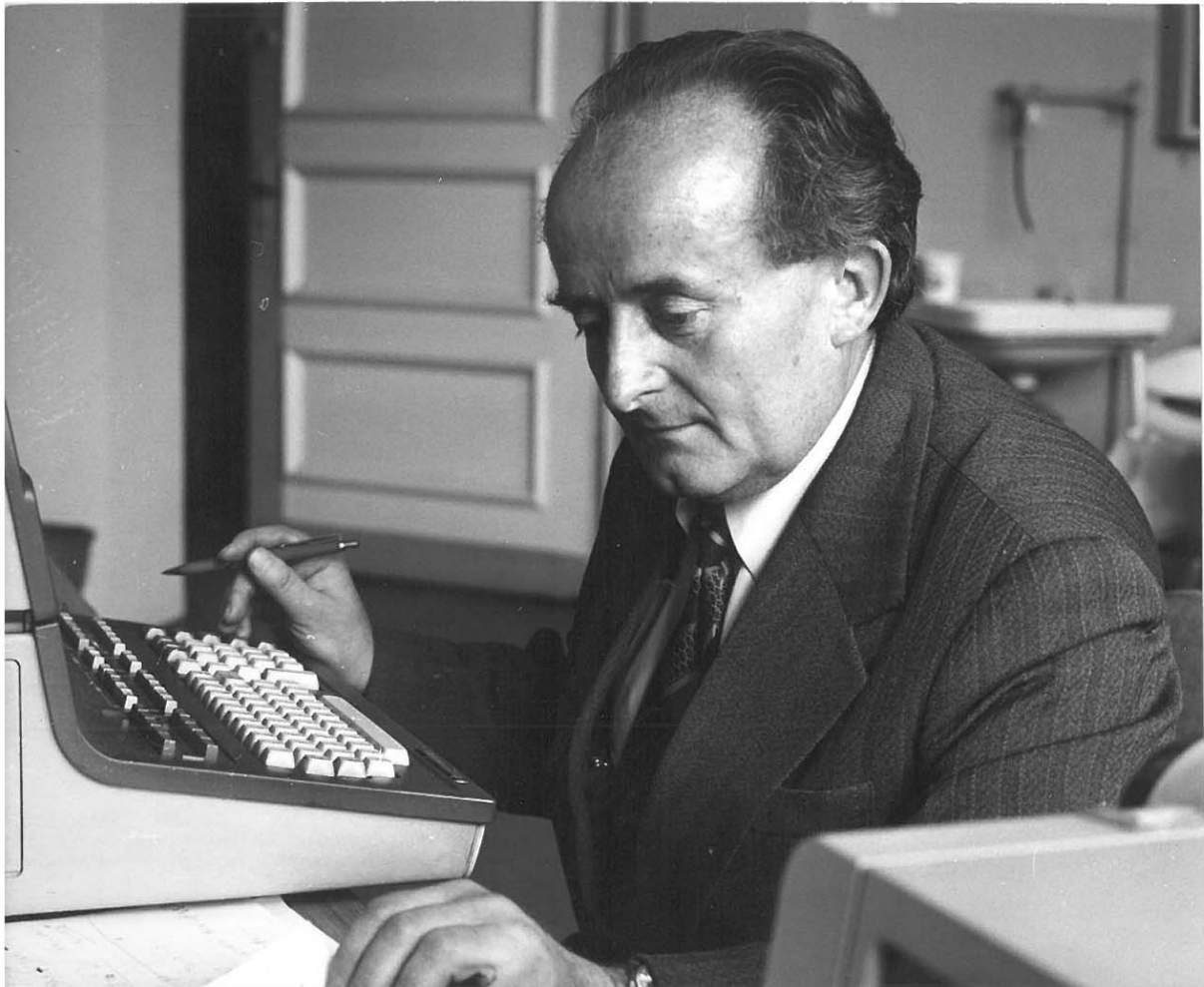
Na przełomie lat 1967/68 wyjeżdża na trzymiesięczny staż naukowy do Katedry Procesów i Aparatów Przemysłu Chemicznego Leningradzkiego Instytutu Technologicznego, kierowanego przez prof. P. G. Romankowa. Tam, oddelegowany na krótki pobyt do Moskwy, poznaje prof. N. Gelperina i A. Planowskiego. W czasie stażu naukowego zapoznaje się z badaniami nad suszeniem fluidalnym i fontannowym oraz z metodyką i organizacją ćwiczeń laboratoryjnych z inżynierii chemicznej. Uzyskane informacje wykorzystał bezzwłocznie do zorganizowania laboratorium studenckiego w macierzystej jednostce.

W wymienionym okresie pracy zawodowej kontynuuje badania nad wnikaniem ciepła przy barbotażu oraz rozpoczyna prace związane z wypełnieniami.

Jego działalność dydaktyczna i naukowa zostaje wysoko oceniona, czego wyrazem jest powołanie Go w 1968 r. na stanowisko docenta. Od tego momentu rozpoczyna się Jego działalność organizacyjna. W latach 1969-71 zostaje kierownikiem Zespołu Fizykochemicznych Procesów Jednostkowych w Katedrze Inżynierii Chemicznej i Budowy Aparatury, a od 1971-77 - zastępcą dyrektora Instytutu Inżynierii Chemicznej i Budowy Aparatury. Od 1985 r., aż do przejścia na emeryturę, kierował najpierw Zakładem Inżynierii Chemicznej, a następnie po przemianowaniu Zakładem Inżynierii Chemicznej i Procesowej. W wymienionym okresie Jego zainteresowania naukowe poszerzają się na inne dziedziny, jak wymienniki ciepła, sedymentacja, filtracja itp. Wyniki prowadzonych badań znalazły szerokie zastosowanie przemysłowe (Zakłady Elektrod Węglowych w Raciborzu, ZUP Nysa, Huta Zawadzkie, Sądeckie Zakłady Elektro-Węglowe w Nowym Sączu i Biura Projektowe). W 1990 r. uzyskuje tytuł profesora nadany przez Prezydenta RP.

Prócz bogatej działalności dydaktycznej (był promotorem ok. 150 magisterskich prac dyplomowych, 7 prac doktorskich, współautorem 7 skryptów akademickich, autorem lub współautorem nowych programów nauczania na kierunku "inżynieria chemiczna" itp. był inspiratorem międzynarodowej wymiany grup studenckich i pracowniczych między innymi z Instytutem Technologicznym im. Mendelejewa w Moskwie, Wyższymi Szkołami Technicznymi w Magdeburgu i Merseburgu) oraz naukowej (inicjatorem i współautorem 67 oryginalnych artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach krajowych i zagranicznych, recenzentem artykułów naukowych, dysertacji doktorskich itp.) Należy wyróżnić Jego działalność społeczną na terenie Uczelni. Był m.in. wieloletnim wiceprzewodniczącym Związku Nauczycielstwa Polskiego, przewodniczącym wielu Komisji Uczelnianych. Był wielokrotnie członkiem Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej PAN w Gliwicach oraz członkiem Komitetu Inżynierii Chemicznej PAN, aktywnym współpracownikiem czasopisma naukowo-technicznego "Inżynieria i Aparatura Chemiczna".

Prof. dr inż. Władysław Mróz ściśle współpracował od 1981r. z Katedrą Aparatury Przemysłowej Wydziału Mechanicznego Politechniki Krakowskiej. Po przejściu na emeryturę w 1998r. współpracował z Katedrą Inżynierii Procesowej Politechniki Opolskiej prowadząc

zajęcia dydaktyczne na kierunkach "inżynieria środowiska" oraz "mechanika i budowa maszyn".

Wybitne zasługi profesora Władysława Mroza doczekały się wysokiej oceny władz. Zostaje odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką Zasłużonemu dla Politechniki Śląskiej, Zasłużonemu dla Województwa Katowickiego oraz Województwa Opolskiego i in.

Prof. dr inż. Władysław Mróz był wymagającym, ale niezwykle życzliwym, szanowanym nauczycielem akademickim i uczonym. Był człowiekiem o dużym poczuciu humoru, pogodnym, życzliwym ludziom, prawym i niezmiernie skromnym. Zmarł w dniu 17.04.2001 r. w Gliwicach.

*"Ocalić od zapomnienia" cd.
Poczet Profesorów Wydziału Chemicznego
styczeń 2017 rok
Prof. dr hab. Eligia Turka-Kuśmierzowa
- w 20. rocznicę śmierci
z m-ka "Chemik", nr 7-8, 2005r.*

Prof. zw. dr hab. Eligia Turka- Kuśmierzowa (1909- 1996)

Eligia Turka urodziła się 18 lipca 1909 r. w Kijowie w rodzinie inteligentnej; jej ojciec był doktorem medycyny. Po zakończeniu I wojny światowej rodzina *Turskich* przenosi się do Warszawy, gdzie *Eligia* otrzymuje staranne wykształcenie. W 1934 roku ukończyła z wyróżnieniem Wydział Chemiczny Politechniki Warszawskiej. Pracę dyplomową wykonywała pod kierunkiem prof. *Wojciecha Świętosławskiego*, który zaangażował ją w charakterze asystenta na Politechnice Warszawskiej. Wkrótce jednak przeniosła się na Politechnikę Lwowską i objęła tam asystenturę u prof. *Alicji Dorabińskiej* (która współpracowała z *Marią Skłodowską-Curie*). Młoda mgr *Eligia Turka* publikuje pierwsze prace naukowe z zakresu chemii radiacyjnej. Niestety wybuch II wojny światowej uniemożliwia jej dalszą działalność naukową. Mąż *Kuśnierz* – porucznik lotnictwa polskiego - ginie w walce powietrznej nad Anglią, a brat jej umiera w Katyniu.

Wywieziona do Kazachstanu w 1940 roku, dzieli losy tysięcy innych polskich rodzin osiadłych na Kresach Wschodnich Rzeczypospolitej.

Po zakończeniu wojny *Eligii Turskiej* udaje się uzyskać zgodę władz radzieckich na opuszczenie Kazachstanu i powrót do Polski.

Zaraz po powrocie do kraju w 1946 r. *Eligia Turka* dociera do Jeleniej Góry, współdziałając w uruchomieniu produkcji polskiego „Stilonu” w Zakładach Jeleniogórskich w Cieplicach, a następnie przenosi się do Łodzi. Zostaje zaangażowana jako asystent na Politechnice Łódzkiej. Pracę doktorską na temat „Badanie kinetyki polikondensacji kaprolaktamu” obroniła w 1951 roku uzyskując tytuł dr. inż. Jednocześnie łączy pracę wykładowcy na Politechnice Wrocławskiej z pracą na Politechnice Łódzkiej i w Łódzkim Głównym Instytucie Włókniarstwa, którego część przekształca się w Instytut Włókien Sztucznych i Syntetycznych.

Z inicjatywy Profesor *Eligii Turkiej* powstaje w 1957 roku Katedra Chemii Fizycznej Polimerów na Politechnice Łódzkiej, a jeszcze wcześniej - z zespołu kierowanego przez Profesor *Turską* wyodrębniona została Pracownia Chemii Fizycznej Polimerów, finansowana przez Wydział III Polskiej Akademii Nauk. Obie te jednostki kierowane przez Profesor *Turską* są pionierskimi, zaś Pani Profesor *Eligia Turka* jest bez wątpienia Twórcą chemii fizycznej polimerów w Polsce i szkoły naukowej w tej dziedzinie. W roku 1970 powstaje Instytut Włókien Sztucznych, utworzony z Katedry Chemii Fizycznej Polimerów i Katedry Technologii Włókien Sztucznych, na Politechnice Łódzkiej, a w roku 1972 w związku z dalszą reorganizacją, zostaje włączony do Instytutu Zakład Chemii Fizycznej Polimerów. W 1960 roku *Eligia Turka* uzyskuje stopień profesora nadzwyczajnego, a w 1971 profesora zwyczajnego (Politechnika Łódzka)

W roku 1973 Pani Profesor *Eligia Turka* opuszcza Łódź i przenosi się na Śląsk obejmując kierownictwo Zakładu Chemii Fizycznej Polimerów na Wydziale Chemii Politechniki Śląskiej w Gliwicach i kierownictwo Pracowni Procesów Fizykochemicznych w Zakładzie Polimerów PAN w Zabrze. Jest tu również zastępcą dyrektora d/s naukowych. Na Politechnice Śląskiej pracuje do 1979 roku, do czasu przejścia na emeryturę.

Zajęcia dydaktyczne Profesor *Eligii Turkiej* związane były z chemią fizyczną polimerów i z tego zakresu prowadziła wykłady na IV i V roku specjalności Technologia i Przetwórstwo Polimerów (na Wydziale Chemii Politechniki Śląskiej). Była promotorem kilkudziesięciu prac dyplomowych, 26 prac doktorskich oraz 4 habilitacji. W większości doktorzy stawali się wkrótce profesorami na uczelniach w kraju i za granicą.

Sylwetka naukowca. Równie bogaty jest dorobek publikacyjny Pani Profesor *Eligii Turkiej* (ponad 200 pozycji w kraju i za granicą) w dziedzinie chemii fizycznej polimerów - dotyczy przede wszystkim frakcjonowania polimerów i wyznaczaniu funkcji rozkładu mas cząsteczkowych, badań w dziedzinie reakcji polikondensacji, roztworów polimerów i kinetyki procesów krystalizacji oraz badań struktur nadcząsteczkowych i morfologii polimerów.

Profesor *Eligia Turka* była członkiem Sekcji Makrocząsteczkowej IUPAC, przewodniczącym Polskiej Grupy Ekspertów z Krajów Socjalistycznych „Procesy polikondensacyjne”, przewodniczącą Rady Programowej czasopisma „Polimery”. Była członkiem Rad Naukowych wielu instytutów w Polsce. Profesor *Turka* aktywnie promowała polską szkołę chemii fizycznej polimerów za granicą, zwłaszcza w ośrodkach radzieckich, czeskich, niemieckich i francuskich współpracując z partnerami: prof. *Korszakiem, Vinogradowa, Chala, Simha, Shapiro, Benoit, Margot, Gordon, North*.

Za swe osiągnięcia naukowe odznaczona została: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim, Krzyżem Komandorskim Orderu Polonia Restituta, Złotą Odznaką Zasłużonego w Rozwoju Województwa Katowickiego. Jako aktywna alpinistka i żeglarka została odznaczona „Złotą Odznaką - Zasłużony dla Żeglarstwa Polskiego”..

Profesor *Eligia Turka* zmarła 31 stycznia 1996 r. Odeszła wybitna uczona, a jednocześnie człowiek niezmiernie skromny i szlachetny, gorąca patriotka oddana sprawom Kraju i Nauki.

W kolejnych wydaniach miesięcznika
CHEMIK • nauka • technika • rynek,
pod tą samą winietą,
będziemy przypominali postaci
Profesorów Politechniki Śląskiej.

*Z rodzinnego archiwum córki prof. Tadeusza Mazowieckiego -
- dr inż. Danuty Mazowieckiej-Hydryńskiej.*

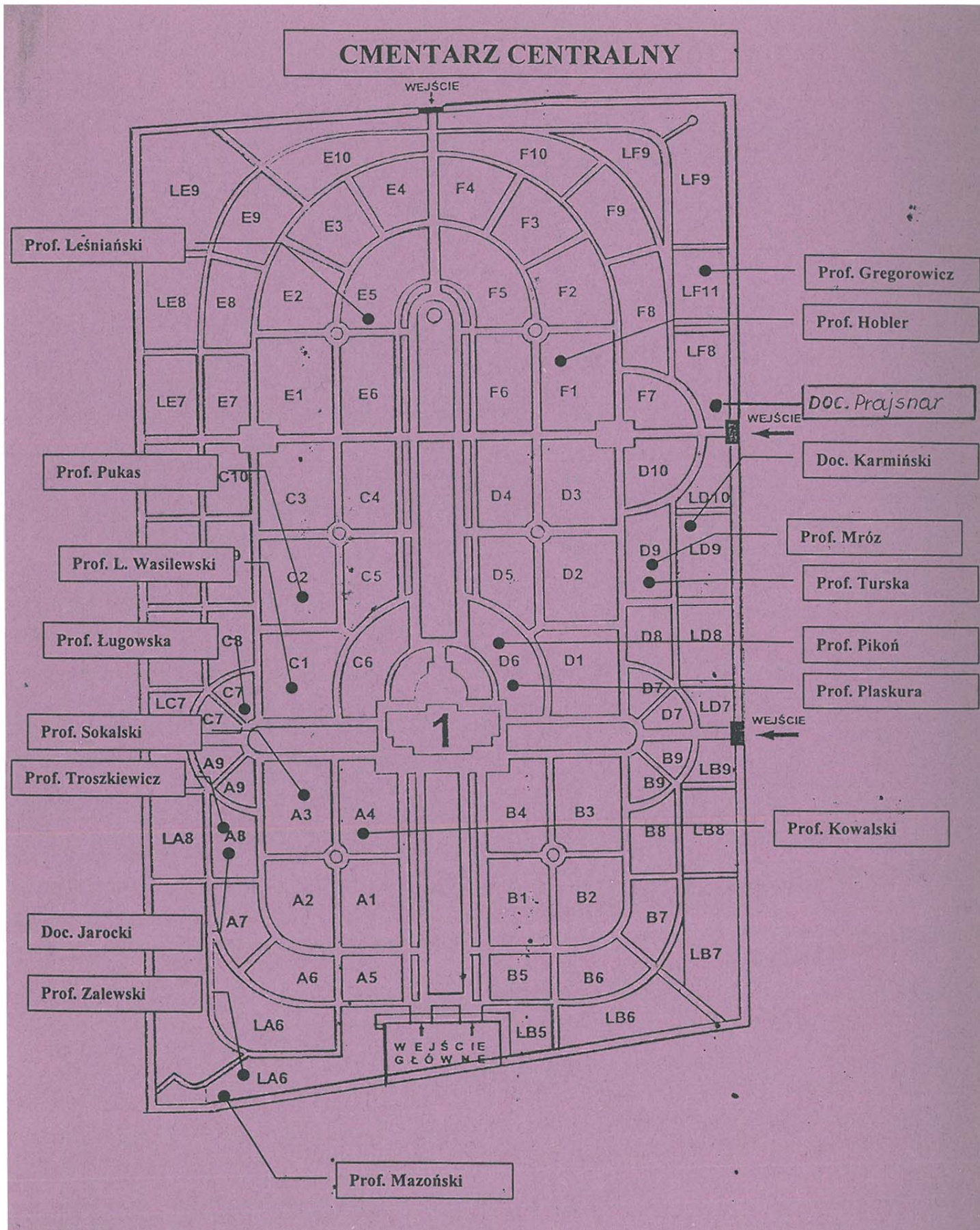
*Rok ak. 1956/1957. Od lewej: prodekan prof. Andrzej Gross-
man, dziekan prof. Tadeusz Mazowiecki, prof. Stefan Pawlikowski*

*Inauguracja roku ak. 1958/1959. Od lewej: prof. Andrzej Grossman, prof.
Tadeusz Mazowiecki, w środku JM Rektor prof. Stanisław Celuski*

*Z materiałów przygotowanych na 50-lecie Wydziału Chemicznego
(plan umożliwił złożenie kwiatów na grobach).*

Okolo roku 1950 w Katedrze Technologii Chemicznej Organicznej.
Siedzą od lewej: prof. Wacław Lesiński, prof. Stanisław Bretsznajder,
stoją od lewej: inżynier Władysław Kozak, prof. Tadeusz Mazodźski.

Ponizej:

Lata 1951-1954, w Dziekanacie
Siedzi od lewej: dziekan prof. Kazimierz Gostkowski, stoi od lewej: kierowniczka Dziekanatu: mgr Danuta Pachulicz

Okolo roku 1956.

Stoi: dziekan prof. Tadeusz Mazodźski
Siedzą od lewej: prof. Władysław Ksieloni, prof. Eugeniusz Błasiak

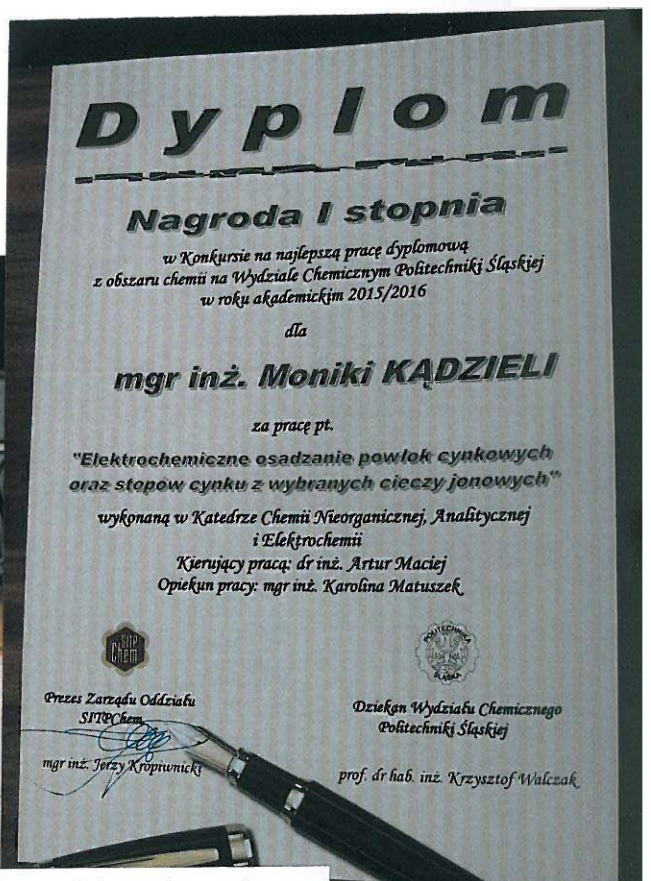

30 stycznia 2017 roku, na świąteczno-woworocznym spotkaniu członków Gliwickiego Oddziału SITPchem w Domu Technika NOT w Gliwicach zostały uroczystie wręczone dyplomy i nagrody laureatom dorocznego, już XXVI, Konkursu Oddziału SITPchem i Wydziału Chemicznego Politechniki Śląskiej na najlepszą, magisterską, pracę dyplomową, z dziedziny chemii, posiadającą, możliwość praktycznego wykorzystania w przemyśle, a wykonaną w r. ak. 2015/2016. Konkurs był ogłoszony we wrześniu 2016 roku, a rozstrzygnięty 9 grudnia, co odnotowano w kronice. Fundatorem nagród był Zarząd Oddziału SITPchem w Gliwicach. Na uroczystym spotkaniu dyplomy i nagrody laureatom wręczył Dziekan prof. dr hab. inż. Krzysztof Walczak i Prezes Zarządu Oddziału SITPchem Gliwice inż. Jerzy Kropiwnicki. Na spotkaniu zostały również wręczone dyplom i nagroda inż. Gabrieli Sach, absolwentce Wydziału z 2015 roku, której praca dyplomowa uzyskała III miejsce w Warszawie w Ogólnopolskim Konkursie SITPchem za pracę wykonaną w r. ak. 2014/2015 (fot. 1)

fot. 1.

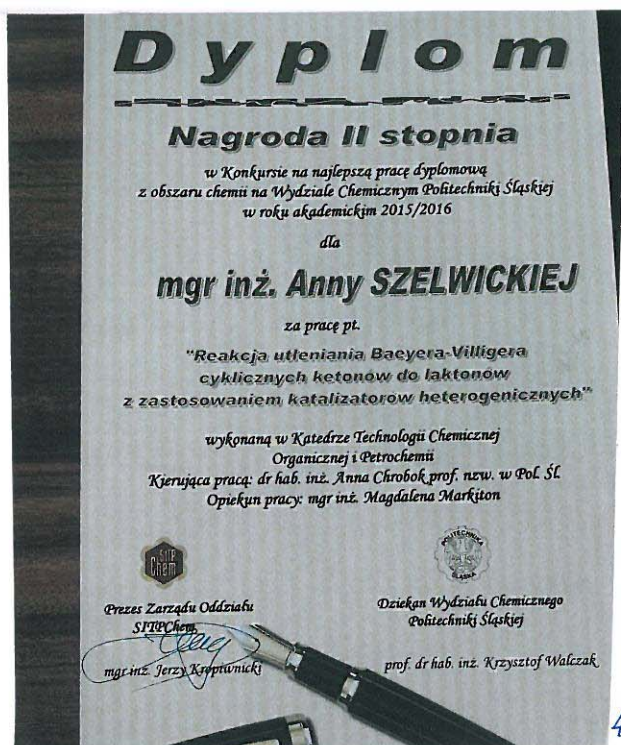

mgr inż. Monice KĄDZIELI, za pracę pt. „Elektrochemiczne osadzanie powłok cynkowych oraz stopów cynku z wybranych cieczy jonowych” (kierujący pracą: dr inż. Artur Maciej, opiekun pracy: mgr inż. Karolina Matuszek, Katedra Chemii Nieorganicznej, i Elektrochemii, Wydział Chemiczny Politechniki Śląskiej w Gliwicach)

3

4.

mgrowi inż. Dawidowi KORYCKIEMU, za pracę pt. „Badania procesu utleniania cykloheksanu do kwasu adypinowego wobec N-hydroksyftalimidu jako katalizatora” (kierujący pracą: dr hab. inż. Beata Orlińska, prof. nzw. w Pol. Śl., opiekun pracy: mgr inż. Dawid Lisicki, Katedra Technologii Chemicznej Organicznej i Petrochemii, Wydział Chemiczny Politechniki Śląskiej w Gliwicach)

mgr inż. Annie SZELWICKIEJ, za pracę pt. „Reakcja utleniania Baeyera-Villigera cyklicznych ketonów do laktonów z zastosowaniem katalizatorów heterogenicznych” (kierujący pracą: dr hab. inż. Anna Chrobok, prof. nzw. w Pol. Śl., opiekun pracy: mgr inż. Magdalena Markiton, Katedra Technologii Chemicznej Organicznej i Petrochemii, Wydział Chemiczny Politechniki Śląskiej w Gliwicach)

mgrowi inż. Andrzejowi RACZKOWI, za pracę pt. „Investigations of the choking phenomenon in complex pneumatic conveying of polydisperse solid materials” (kierujący pracą: dr inż. Jerzy Raczek, doc. w Pol. Śl., Katedra Inżynierii Chemicznej i Projektowania Procesowego, Wydział Chemiczny Politechniki Śląskiej w Gliwicach)

5.

Rada Wydziału Chemicznego, na odrębnym posiedzeniu 18 stycznia 2017 roku, założyła postępowanie habilitacyjne dla dra inż. Nikodema Kuźnika z Katedry Chemii Organicznej, Bioorganicznej i Biotechnologii Wydziału Chemicznego Politechniki Śląskiej i podjęła końcową uchwałę.

**UCHWAŁA Nr 57/2016/2017
Rady Wydziału Chemicznego
z dnia 18.01.2017r.**

Komisja Habilitacyjna na posiedzeniu w dniu 12.01.2017r. po zapoznaniu się z monotematycznym cyklem publikacji, recenzjami, dorobkiem naukowym oraz działalnością dydaktyczną i organizacyjną dr inż. Nikodema Kuźnika jednogłośnie postanowiła skierować wniosek do Rady Wydziału Chemicznego Politechniki Śląskiej o nadanie Kandydatowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk chemicznych w dyscyplinie chemia.

Rada Wydziału w tajnym głosowaniu podjęła Uchwałę o nadaniu dr inż. Nikodemowi KUŹNIKOWI stopnia doktora habilitowanego nauk chemicznych w dyscyplinie chemia.

W skład Komisji Habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym dla inż. Nikodema Kuźnika wchodzi:

- przewodniczący:** prof. Cyryl Łatos-Grażyński, z Uniwersytetu Wrocławskiego
sekretarz: dr hab. Agnieszka Kudelko, z Politechniki Śląskiej w Gliwicach
recenzenci: dr hab. Jarosław Jaźwiński, z Instytutu Chemii Organicznej PAN
w Warszawie
prof. Zbigniew Sojka, z Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie
prof. Maria Sokół, z Centrum Onkologii-Instytutu im. Marii
Skłodowskiej-Curie w Gliwicach
członkowie: dr hab. Piotr Młynarz, z Politechniki Wrocławskiej
dr hab. Dorota Neugebauer, z Politechniki Śląskiej w Gliwicach

Nowi profesorowie

Prof. dr hab. inż. Dorota Neugebauer

Jest profesorem Wydziału Chemicznego. W 1992 roku ukończyła studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej. Stopień naukowy doktora uzyskała w 1999 roku, a doktora habilitowanego w 2008 roku. W latach 2001-2005 przebywała na stypendiach naukowych w Ghent University, Carnegie Mellon University (Pittsburgh) i Max-Planck Institute for Polymer Research (Mainz). Od 2011 roku pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Tytuł naukowy profesora nauk technicznych otrzymała 2.12.2016 r. Od 2016 roku pełni funkcję kierownika studiów doktoranckich.

Do jej zainteresowań naukowych należy: projektowanie makrocząsteczek amfifilowych, w szczególności synteza polimerów gwiazdzystych i szczepionych przy użyciu metod kontrolowanej polimeryzacji rodnikowej, a także polimerowe nanośniki substancji biologicznie aktywnych (struktury micelarne i koniugaty).

23 lutego 2017 roku rozpoczął na Wydziale zajęcia Uniwersytet Metodę Odrywania pod hasłem „Oswoić chemię – zaczerpnąć laboratoryjnie”. Jest to projekt finansowany przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, którego celem jest popularyzacja chemii wśród dzieci i młodzieży. Koordynatorem projektu jest dr hab. inż. Agnieszka Kudella, prof. Pol. Śl.

Cel będzie realizowany poprzez wykłady i zajęcia praktyczne, które poprzez aktywny udział dzieci i młodzieży mają rozbudzić w nich ciekawość poznawczą.

Zajęcia będą prowadzone w dwóch trzypięciodziesięcioosobowych grupach. W grupie I będą uczniowie szkół podstawowych, w wieku od 6 do 12 lat. W grupie II są uczniowie szkół gimnazjalnych, od 13 do 16 lat. Wykłady i ćwiczenia laboratoryjne będą odbywać się raz w miesiącu, przez cztery kolejne miesiące, każdorazowo po osiem zajęć trwających po 45 minut.

Zajęcia dla grupy I zaczęły się 24 lutego i obejmują zagadnienia z chemii: organicznej, nieorganicznej, fizycznej i polimerów. Zajęcia grupy II rozpoczęły się 23 lutego i w całym cyklu obejmują zagadnienia z chemii żywności, analizy chemicznej, elektrokchemii i projektowania inżynierskiego.

BIULETYN

Politechniki Śląskiej

LUTY 2017 Nr 2 (289)

www.polsl.pl/biuletyn ISSN 1689-8192

**V Finał Dni Gliwickich
Młodych Naukowców**